KMD 1 – Maasdijk 1

In de afgelopen 20 jaar ben ik vaak met jeugdteams bij Maasdijk geweest. Welke lichting het ook was, je speelde altijd tegen spelers die een stuk groter en breder waren, en soms zelfs al haar op de benen hadden. Er werd vaak gefluisterd dat er iets in de grond zat in Maasdijk. Nou, die trend zet zich door bij de senioren. Waar wij een klein maar dapper middenveld van Daylin, Daan en Merijn op de mat brachten, zag je aan de andere kant kerels als wolkenkrabbers.
Je zou zeggen, dan houden we de bal laag en combineren we over de grond, zoals KMD dat zo goed kan. Maar op de een of andere manier lukte dat niet. We speelden te veel hoge ballen naar voren die moeiteloos werden opgepikt door de verdediging van Maasdijk. Kortom, met alle goede bedoelingen die er waren, we kwamen er de eerste helft nauwelijks aan te pas. Maasdijk scoorde niet alleen (een kopbal uit een corner) maar kreeg ook een aantal kansen op meer. Er was een scrimmage waarbij Jari uiteindelijk gelukkig de rust zelve bleef, en er was een kopbal op de lat. Duels om de bal werden vrij eenvoudig verloren door een simpele schouderduw of het lichaam tussen de bal te zetten door een speler van Maasdijk. Het was echt geen onwil, maar het ging gewoon niet.
Dan maar even letten op andere zaken. Een scheidsrechter die tot tweemaal toe zijn veters moet strikken, zet vraagtekens bij de echtheid van zijn veterdiploma. En Kris die een maand voor zijn wereldreis nog zomaar even de prijs voor domste gele kaart van 2026 wist binnen te slepen.
Niet voor het eerst moesten de supporters hopen op een briljante interventie in de rust, waardoor alles anders zou worden. En ook deze keer lukte het. Dat kwam niet alleen door twee wissels, maar er werd ook een ander spelletje gespeeld. Toen de meeste supporters nog in hun skybox zaten, werd de 1-1 al gemaakt. Een werkelijk prachtige aanval over vijf schijven, die uiteindelijk, niet voor het eerst door invaller Twan Maartense, prachtig om de keeper heen werd gekruld. En er zat meer in. Het team begon erin te geloven. Ineens werd er wél gecombineerd, en samen met de tomeloze inzet was het Maasdijk dat met de rug tegen de muur stond. Op zo'n moment denk je: "Waar zijn de spelers van de JO19-1 eigenlijk?" Als je getraind wordt door een speler die wekelijks tot de uitblinkers behoort, dan zou je wel wat vaker je support langs de lijn bij KMD 1 kunnen tonen… Of misschien zie ik ze elke keer over het hoofd omdat er in Wateringen niets in de grond zit. Anyway, we gingen voor de 2-1. Een gevaarlijke counter via Renzo en Jaydi, een kopbal uit een corner die net over ging, hij hing in de lucht. Maar Maasdijk wist zich te herpakken. Ze waren weliswaar veel slordiger dan in de eerste helft, maar waren ook nog twee keer zeer gevaarlijk. Bij de tweede kans juichte het publiek zelfs al.
Het begon een echt voetbalgevecht te worden. De ruimtes op het middenveld werden groot. Het spel golfde heen en weer en er werd met krachten gesmeten door beide teams. De wissels aan beide kanten waren hard nodig om moegestreden strijders af te lossen. Zo mocht Mees Wijnstra een verdienstelijk competitiedebuut in KMD 1 maken. En toen onze aanvoerder Boyd helaas toch de strijd moest staken, zagen we daar de tengere maar bikkelharde en felle Jesse Hartman foutloos invallen.
Het was echt super spannend en heerlijk om naar te kijken. Ieder moment zou een van de teams de wedstrijd kunnen beslissen. Vlak voor tijd nog een allerlaatste kans van Tony, maar die ging helaas naast. En zo bleef het bij 1-1. Om mij heen hoorde ik dat de supporters van beide teams, gezien het totale verloop van de wedstrijd, hier prima mee konden leven. Dan doe ik dat ook maar.